

Sági Veronika

Helma Kladó

2021

Ember a tűzben (Lysander átka)
Írta: Sági Veronika

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36(30)499-34-77
E-mail cím: info@alkosoft.hu
Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2021.
ISBN: 978-615-6361-72-1

Borító: Pregh Balázs

Copyright © Sági Veronika – 2021.12.17
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

Ember a tűzben

1.

Követelés

Tamara fáradtan lépett ki a kórház kapuján. Furcsa neszt hallott, így egy pillanatra visszanezített, de senkit sem látott az éjszakában. Az épületek alvó óriásokra emlékeztettek a gázlámpák fényétől aranyló ködben. A lány mélyet szippantott a nedves aszfalt illatával terhes levegőből, amely különösen kellemesnek hatott az egész napos fertőtlenítőszer-szag után. Továbbindult, és hamarosan beért a ligetbe. Szerette a természet e kis darabkáját, még sötétben is. Az utcai világítás ugyan nem hatolt a fák közé, de a fehér kavicsal borított sétány így is kivehető volt. Már majdnem kiért a parkból, amikor zavarba ejtő hang csendült mögötte:

– Plülülü!

A lány megtorpant, aztán lassan visszafordult. A liget mozdulatlan csenddel vette körül. *Remek! Olyan fáradt vagyok, hogy már hallucinálok* – gondolta, és folytatta az útját.

– Plülülü!

Tamara megperdült, és előkereste a táskájából a világító kulcstartóját. Amíg matatott, szárnyak suhogása ütötte meg a fülét.

– Plülülü-pitty!

A liget közepén lévő apró tisztásra világított, mert ott sejtette a hang forrását. Az egyik szemetes peremén megtermett, bronzszínű pulykakakas egyensúlyozott. Nagy, sötétbarna szemén megcsillant a LED fénye. A lány megkönnyebbülten sóhajtott – csak egy eltévedt háziállat rémisztgeti a sötétben.

– Honnan szöktél meg, Pulykica? – kérdezte kedvesen.

– A kukából jöttem – felelte a madár.

Tamara ugrott egyet ijedtében. *Basszus, egy beszélő pulyka!* Belecsípett a kezébe. Azt remélte, még mindig a leletezőben ül, és a számítógép elé borulva álmodik. Csalódnia kellett.

– Ki vagy te? – kérdezte bizonytalanul.

– Minden, amit kidobtál az életedből, hogy elérd azt a szépen csomagolt csapdát, ahonnan most menekülnél. Eljöttem azért, ami neked jár.

Tamarát kirázta a hideg. Még ha a madár illúzió is, az általa közvetített fenyegetés cseppet sem tűnt tréfának. *Hogy is volt, amikor az a kedves rajzfilmhős legyőzte a gonosz manót?*

– Nem hiszem el, hogy eddig a kukában voltál. Nem is férsz bele!

– Kétségbe vonod a szavamat? Sok rosszat mondtak már rólam, de ez felháborító. Ne feledd, én mindig őszinte vagyok!

– Bizonyítsd be, menj vissza, hogy lássam, igazat beszélsz!

A pulyka néhány pillanatig bosszúsan meresztette a szemét, de aztán lelapította a tollait, és belezöttyent a szemetesbe. A lyukacsos fémláda panaszosat kongott a súlyától. A lány ekkor futásnak eredt. A madár ideges pittyenéseit ostorcsapásként csattantak a hátán.

2.

Két hónappal később

Íves Oszkár szaftos káromkodás közepette vette fel végül az órák óta csörgő telefont.

– Nem érdekel, Hilda. Három napja nyugdíjba mentem, ha nem vettek volna észre. Akármit is...

- Oszikám! Téged nehezebb elérni, mint a Pápát.
- Nem vagyok az Oszikád.
- Nagyon különleges ügyben kérem a segítségedet.
- Csak kérnéd. Ott az új talpnyalód, öt ugráltasd!

Pillanatnyi csend állt be a túloldalon.

- Lázár halott.
- Mond meg neki, hogy keljen fel, és járjon!
- Te barom!
- Mi, most komolyan beszélsz? Hogy történt?
- Fejbe lőtte magát.
- Szegény kölyök. Biztos az örületbe kergetted.
- Idióta! Azután tette, hogy elküldtem a Szent Zoárd túlélőjéhez.
- Mondtam, hogy a te hibád!

Szipogás hallatszott a vonal másik végén.

– Az a fickó csinált vele valamit. Szuggesztió, hipnózis, vagy mit tudom én. Lényeg, hogy nem tudjuk rábizonyítani.

- És te most arra kérsz, hogy csevegjek én is ezzel az alakkal?
- Beszartál, ugye Oszi?
- Be-be. El is kell mennem gatyát cserélni. De mondd, mi ez a Szent Zoé?
- Te nem nézel híreket?
- Három napja felhagytam vele, tudod, árt a vérnyomásomnak.

– Tegnapelőtt éjjel felrobbant a Szent Zoárd Kórház. Valószínűleg az alagsori oxigéntartályok gyulladtak be, de még vizsgálják a tüzszereszek. Az egyetlen túlélőt nem lehet azonosítani. Mindene leégett, ami jellegzetes. A kilétét pedig nem hajlandó elárulni. Lázár kapta a feladatot, hogy puhítsa egy kicsit, elvégre lehet, hogy a gyújtogatóról van szó.

- Úgy néz ki, a pacák megfordította a folyamatot, de még hogy!
- Nagyon manipulatív az ürge, épp ezért gondoltam rád. Ide pont egy olyan kérges lelkű, tapló bunkó gazember kell, mint te.
- Köszí a bókot – nevetett Oszkár. – Majd hívlak, ha döntöttem.

3.

Erik

Oszkár beóvakodott az Égési Osztály legeldugottabb kórtermébe. A célszemély éppen aludt. A szerencsétlen fickó arcát és nyakát kötés fedte, a teste többi részét takaró borította, így alig látott belőle valamit. A mellette strázsáló közrendőr fojtott hangon beszámolt a tényekről, amiket az orvosi viziteken hallott: a teste harminc százalékán harmadfokban megégett, a ráomlott törmelék annyira szétroncsolta az egyik lábát, hogy le kellett vágni, és súlyos füstmérgezést is kapott, úgyhogy három napig lélegeztették.

– A legrosszabb, amikor a lába között cserélik a kötetést. Álmomban is azt hallom, hogyan üvölt szerencsétlen...

- Beszélt vele?
- Nem, megtiltották.
- Nagyon helyes. Tartsa is be a szabályt! Hallotta, mi történt Réti Lázárral?
- Igen.
- Tudja, miről diskuráltak, amikor itt volt?
- Nem, kiküldtek.

– Most is jobban tenné, ha venne valamit a büfében, és evés közben végigolvasna legalább egy újságot.

– Csak nem akar a felügyelő úr beszélni ezzel az emberrel?

Oszkár csodálkozva nézett a kollégájára.

– Maga korábban a részlegünkön dolgozott, ugye? Pár évvel ezelőtt mintha láttam volna. Persze, emlékszem már, a Hilda miatt ment el! Hát, azt a fehérnépet tényleg nehéz elviselni.

– Csak két hónapig voltam ott.

– Akkor is tudja, hogy nem kell féltenie. Hallotta, hogy nyugdíjba mentem?

– Igen, de nem hittem el – vigyorgott a fiatal rendőr, és kioldalgott a kórteremből.

Oszkár megcsóválta a fejét, aztán leült az ágy mellé, és várt.

– Mióta van itt? – kérdezte a túlélő halkán, rekedten.

– Tíz perce.

A fekvő férfi nehézkesen elfordította a fejét. Fekete szemek csillantak a kötés résein át.

– Maga nem ugyanaz.

– Valóban – hagyta rá Oszkár. – Lát engem?

– Homályosan. Ősz a haja. Szakállas. Ennyit tudok kivenni. Kicsoda maga?

– Íves Oszkár, nyugalmazott rendőrszázados. Megtenné, hogy ön is bemutatkozik?

– Ó, azt nem tehetem.

– Miért?

– Kínzókamrában vagyok, és maguk mind a nevemet akarják, de én kitartok, nem árurom el. Tudom, hogy ez mind nem igaz, de ebben az alternatív valóságban rejtőzöm, mert így olyan, mintha értelme lenne ennek az egész szörnyűségnek.

Oszkár hátradőlt a széken.

– Egyedi stratégia, de tetszik. Komolyan, lenyűgöző. Ha jobban lesz, elmondja a nevét?

– Persze.

– Nagyszerű, akkor ezt megbeszéltük. De addig is hívnom kell valahogy. Nevezhetem

Eriknek?

– Miért pont annak?

– Ha olvasta volna az Operaház Fantomját, akkor tudná.

– Tessék?

– Lehet Ubul is. Igen, Ubul, a Kórház Fantomja.

– Nem-nem, maradjunk az Eriknél!

– Jól van, Erik, akkor most árulja el, min különbözött össze Réti Lázárral!

A túlélő pislogott néhányat.

– Azt hittem, a robbanás ügyében nyomoz.

– Nem, én most magánemberként vagyok itt. Egy kissé felbosszantott, amit Lázárral művelt.

– Kedvelte őt?

– Nem különösebben, mert rajongott a Hildáért. Általában nem bírom azokat, akik azt a nőt ajnározzák. De hát a Hilda egy külön történet.

Oszkár közelebb hajolt a fekvő férfihoz.

– Nézze, mindketten tudjuk, hogy képtelenség bizonyító erejű ok-okozati viszonyba hozni a Lázárral folytatott beszélgetését a fiú öngyilkosságával. Ebből a szempontból biztonságban érezheti magát. Engem a módszer érdekelné. Ritka dolog, hogy valaki szavakkal öljön. Legalábbis ilyen rövid idő alatt, mert hosszútávon a Hilda is képes rá.

– Csak elmondtam neki, mi az, amitől a legjobban fél. A többi rajta múlt.

– Miért tette?

– Megalázott.

– Hogyan?

A túlélő tekintete elkomorodott.

– Látom, próbál pártatlan maradni. Ezt becsülöm, de ahhoz, hogy megértse, mi történt, előbb sok mindent el kell mesélnem. Ma már nem kezdek bele. Jöjjön el holnap is, ha tud!

– Rendben – mondta Oszkár, és felállt.

Elköszöntek egymástól, aztán elindult kifelé, de az ajtóban megállította Erik hangja.

– Azt is tudom ám, hogy maga mitől fél.

A felügyelő mély lélegzetet vett.

– Halljuk!

– Azon aggódik, hogy nemsokára önt is vendégül látja egy ehhez hasonló intézmény, és a fehér börtönben nem lesz beleszólása az események alakulásába. Az ember itt bárhogy fohászkodik, ígéretet, könyörög, a rothadó test káosza uralkodik a saját kénye-kedve szerint.

– Bravó! – fordult vissza Oszkár mosolyogva. – Egy költő veszett el magában, Erik, de ezúttal téved. Az a meggyőződésem, vagy akár rögeszmének is nevezhetjük, hogy halhatatlan vagyok, és egészen addig igazam lesz, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik.

4.

Kérdések

– Hilda! Hiiilda!

Göndör, szőke fürtök jelentek meg a nyíló ablakrésben.

– Oszi, te ordibálsz itt?

– Gyere le, kocsikázunk egyet!

Húsz perccel később Tiszaszegi Hilda őrnagy kitepegette a társasház kapuján. Oszkár elnyomta a cigarettáját a mellette lévő villanyoszlopon, aztán kinyitotta a nő előtt a sötét Honda ajtaját.

– Muszáj volt vasárnap hajnalban felébresztened? Bejöhettél volna holnap a kapitányságra.

– Nem megyek oda. Egyébként meg nyolc óra van, ilyenkor már illene bekapcsolnod a telefonodat.

– Pedig örülnének neked a többiek.

A férfi megrázta a fejét.

– Hilda, én már elköszöntem. Ez azt jelenti, hogy soha nem járok ott többet, legfeljebb ha beidéztek kihallgatásra.

A nő nagyot nevetett.

– Meggondoltad a Szent Zoárd ügyet?

– Már beszéltem is az emberünkkel.

– Hogyan? Nem is volt engedélyed!

Oszkár fintorogva nézett a korábbi felettesére.

– Igazolvány nélkül is bejutok, ahova akarok, és ez még egy darabig így lesz.

– Hát jó... – sóhajtott Hilda. – Aztán rájöttél, mit tett Lázárral?

A férfi beindította a kocsit, és kikanyarodott a parkolóhelyről.

– Nem fog tetszeni, amit mondok. Szerintem a fiú valami nagy hülyeséget csinált.

Bármit suttogott neki Erik, ő provokálta ki.

– Erik? Hát megtudtad a nevét?

– Nem, ezt én adtam neki.

– És elfogadta?

– Miután rosszabb alternatívát ajánlottam fel – mosolygott Oszkár. – Igazából túl könnyen megadta magát. Később még azt is megígérte, hogy nemsokára ismerteti a módszerét. Úgy tűnt, imponál neki az érdeklődés.

– Veled nem próbálkozott?

– De igen, a végén. Egy kicsit meg is lepett. Előadta a nagy igazságot a titkos félelmeimről.

A nő vetett felé egy aggódó pillantást.

– És célba talált?

– Ha csak annyit mondott Lázárnak is, mint nekem, az nem magyarázza az öngyilkosságot. Nem volt ennek a fiúnak valami magánéleti zúrje? Jaj, rossz embertől kérdezem. Valószínűleg te lettél volna az utolsó, akinek elmondja.

– Ha belekeveredett is valamibe, én nem tudtam róla – felelte Hilda szárazon. – Mondd csak, hova megyünk?

– A Szent Zoéhoz. Tudod, vizuális típus vagyok. Meg akarom nézni, mi maradt belőle.

– Szerinted ő robbantotta fel?

– Már mint Erik? Nem, de úgy érzem, pontosan tudja, mi történt.

Megálltak a drótkerítéssel körülvett romhalmaz mellett. Kiszálltak az autóból, aztán elsétáltak az őrbódnak beállított kék fémkonténerhez. Hilda felmutatta az igazolványát, és már be is mehettek. Oszkár fejcsóválva nézett végig az épületegyüttes helyén heverő megfeketedett téglakupacokon és összekuszálódott vasbeton-tartóelemeken.

– Hát, ez porig égett – állapította meg. – De a környező házak nem sérültek meg, azt a néhány ablakot leszámítva.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte a nő gyanakvóan. – Eddig semmi sem utal szándékos robbantásra.

– Figyelni kell, ki tesz majd ajánlatot a telekre. Így eljuthatunk a felelősökhöz, de bizonyítani bármit is...

Fekete macska futott át kettejük között. Az állat egy megolvadt fémcső tekervényei mentén próbált elkapni valamit. Oszkár közelebb lépett hozzá, majd döbbenetesen visszafordult, kis híján fellökve Hildát.

– Mi ütött beléd, Oszki?

– Ez a macska egy nem létező egeret üldöz!

– Persze, én meg a húsvéti nyúl vagyok!

– Legfeljebb a húsvéti tehén.

– Biztos ott szaladt az egér, csak te nem vetted észre.

Oszkár leült az egyik viszonylag ép faldarabra.

– Tudom, mit láttam. Figyelj, mi van, ha Erik azért nem mondja el a nevét, mert fél valakiktől? Sőt, továbbmegyek. Vajon azért ölte meg Lázárt, hogy felfigyeljünk rá, éjjel-nappal őriztessük, és megvédjük azoktól, akiknek nem tetszik, hogy életben maradt?

Tizzaszegi őrnagy gúnyosan nézett egykori beosztottjára.

– Oszki, nem értem, hogy épülhettél le ennyire pár nap alatt. Azt vártam, egy csapásra átlátod az ügyet, és megmondod a frankót, mint máskor, erre csak kérdésekkel traktálsz!

– Örülj, Hilda, neked nincs hova butulnod! – legyintett a férfi, aztán fürkésző tekintettel végigpásztázta a romokat. – Attól tartok, olyan dologba nyúltunk, ami összetettebb és veszélyesebb, mint bármi, amit eddig végigcsináltunk.

– Úgy beszélsz, mintha máris megbántad volna, hogy belekezdted.

Oszkár szűrős pillantást vetett az őrnagyasszonyra.

– Még nem, de bánni fogom.

Tamara nehezen tette túl magát azon az éjszakai találkozón, de miután két álló napig bizonygatta magának, hogy csak a túlhajszoltság és az alváshiány okozta a hallucinációt, egészen megnyugodott. Annál nagyobb volt a megrökönyödése, amikor egyik éjszaka visszatért a rémlátomás. A leletezőben ült – a sürgősségisek megint kétszer annyi vizsgálatot kértek, mint amennyit egyetlen radiológus kellő alaposággal el tud végezni, és arra gondolt, milyen rossz lenne, ha beteg volna, és az ő képanyagát is ugyanilyen fáradt szemek néznék.

Amikor egy pillanatra felemelte a fejét, meglátta a pulykakakast. Mereven ült a sarokban álló muzeális diaszkóp tetején, akár a holló Poe versében Pallasz szobrán. Észrevette, hogy a lány ránézett, és leszállt az asztalra. Szemügyre vette a monitoron lévő CT képet, mintha értene hozzá. A képernyőre bökött a csőrével, és Tamara a mozdulata nyomán észrevett egy elmosódott árnyékot a bal petefészekben, ami eddig nem tűnt fel neki. Állított a kontraszton, mire a képlet kerek formája jobban kirajzolódott. Tumornak tűnt.

– Ő is visszazavart a kukába – mondta a madár. – Most már talán bánja, de késő.

Tamara hátrahőkölt.

– Ki vagy te?

– Már mondtam, amit kidobtál. Az örökké elégedetlen, háttérbe szorított ellenpontod. Ha továbbra sem adod meg, amit kérek, meg foglak ölni. Ahogy őt is – pillantott a pulyka a képre.

– Mit akarsz? – kérdezte a lány halkán.

– Amit akkor csináltál, amikor még nem dolgoztál heti hetven órát.

Tamara behunyta a szemét.

– Már abbahagytam az éneklést.

– Nagy hiba volt. Ezért is kellett eljönnöm, hogy visszavezesselek az egyensúlyhoz.

A lány óvatosan a madárra sandított. Megint a diaszkóp tetején trónolt. Úgy ült ott, mint egy átokkal sújtott ősi bálvány. Éber, barna szeme mindent látott.

– Nem tagadom, akkoriban sokkal boldogabbnak éreztem magam.

– Ha továbbra sem változtatsz az életeden, benned is ilyen gonosz kis gömbök keletkeznek, és ezt csinálják – mondta a pulykakakas, és felfújta magát, amitől nagy gömb formáját öltötte, bronzfényű tollai égnek álltak. Puffant egyet, mire Tamara úgy összerendezte, hogy majdnem felborult a forgószékkal.

– Egyébként nem értem – puff –, ha félsz a ráktól, miért választasz olyan foglalkozást – puff –, ahol a sugárzás miatt nagyobb eséllyel betegszel meg? – Puff. – Mindegy, erre úgysem tudod a választ. Ha visszamész oda, ahonnan jöttél, én is így teszek, és béke lesz – jelentette ki a vészmadár, aztán lelapította a tollait, és beleugrott az elrontott leletekkel teli papírkukába.

6.

Szócsata

Erik szeme felcsillant, amikor megpillantotta a látogatóját.

– Nem gondoltam, hogy ma még életben leszek – mondta Íves Oszkár.

– Ezek szerint mégis eltaláltam, mitől fél?

– Minden nyugger azon aggódik, hogy egyszer kórházba kerül. Valljuk be, nehezen hozott volna fel olyan tippet, aminek rosszabbak a találati esélyei.

– Ez igaz. Nem volt egy nagy próbálkozás.

– Ennek ellenére úgy gondolom, meg tudna ölni, ha az a hallucinogén anyag is a rendelkezésére állna, ami az efféle gyilkoláshoz szükséges. Ha elhiszem, hogy bekövetkezik, amitől félek, ráadásul a lehető legrosszabb formában, talán inkább fejbe lövöm magam a szolgálati fegyveremmel, ahogy Réti Lázár tette.

– Érdekes elmélet. Azt gondolja, LSD-s bélyeget adtam a kölyöknek?

– Nem, most nincs készlete. A Szent Zoárdban tárolta, ebben biztos vagyok. De bármi is ez, napokig tart a hatása, vagy még tovább, nem igaz?

Erik zavartan pislogott.

– Ezt honnan veszi?

– Sok részletet elárulhat egy helyszíni szemle – vont vállat Oszkár. – Lázár véletlenül járhatott a Szent Zoárdban, talán egy ismerősét látogatta meg. Amikor beszélt vele, rájött, hogy kapott némi cuccot, és néhány találó megjegyzéssel felgyorsította a folyamatot, hogy úgy tűnjön, maga végzett vele.

– Nahát, nem is kell mesélnem, hiszen már mindent kikövetkeztetett! – somolygott Erik.

– Csak azt nem értem, miért kellett megölni szerencsétlent? Tudja, hogyan működik a szer, tehát segíthetett volna neki, ha akar.

– Mint már mondtam, baromira felbosszantott a tehetségtelen megnyilvánulásai. Azt gondoltam, ha kicsinálom a zöldfülű formáját, a rendőrség testületileg betojik, és küldenek helyette olyat, mint maga.

Oszkár a térdére könyökölt, és egészen halkán jegyezte meg:

– Hát, eljöttem, de higgye el, nem tudja, kit szabadított magára.

– Nem valószínű, hogy bántana engem, mint az ügyben fellelhető egyetlen információforrást – ingatta a fejét Erik. – Különbén sem illik önhöz a bosszúálló szerep.

A felügyelő észrevette, hogy két ápoló közeledik a folyosón.

– Igaza van. Isten nem ver Oszkárral, csak fehér börtönnel. Tudja, mit? Segítek magának kimászni a trutyiból, ha elvezet a valódi felelősökhöz. Ezzel a tervvel legalább jól felidegesíthetem a Hildát.

Az ápolók beléptek a kórterembe, és nekiálltak kesztyűt húzni. Erik szeme ide-oda cikázott, tekintetében rettegés lapult.

– Ön valahol mélyen jó ember. Ha látna egy fuldoklót a vízben, biztos megpróbálná kimenteni.

– Igen, így tennék – mondta Oszkár, aztán elindult kifelé, hogy ne legyen útban a személyzetnek.

– Értem tűzbe kell bemennie! – kiáltotta utána Erik.

Hilda sokadik csörgésre vette fel a telefont.

– Mi újság, Oszikám? Megtudtál valamit?

– Ez az ember pszichopata. Vagy azt akarja, hogy annak higgyem.

– Ráállítsak egy pszichiátert, hogy eldöntse?

– Bárkit át tud verni, hidd el. Ja, és mielőtt még valakit be akarsz invitálni az ügybe, jusson eszedbe, mit csinált Lázárral! Engem úgy-ahogy elfogadott, felesleges mást is veszélybe sodorni.

Keserves üvöltés szivárgott ki tompán a kórteremből. Oszkár bekukucskált az ajtórezen, aztán visszalépett a folyosóra.

– Mi volt ez? – kérdezte Hilda.

– Erik.

– Mit csináltál vele?

– Én? Semmit. Két fehér ruhás ember nyúzza, és közben mosolyognak. Kész horror.

– Azt hittem, már feléledtek a titkosszolgálati emlékeid.

– Hagyjál ezzel! – morogta a férfi. – Egyébként Erik meglepően jól bírja az itteni megpróbáltatásokat. Úgy vélem, amint jobban lesz, megszökik.

– Azt nem hagyjuk.

– Megpróbáljuk nem hagyni – nevetett Oszkár. – Eddig azt hittem, ilyen intelligens pszichopaták csak a tévében fordulnak elő.

– Miért? Néha te is az vagy! – kuncogott Hilda. – Bár újabban a szenilis pszichopata jelzőt használnám. Még mindig nem látom, hogy haladnál az ügyel.

Oszkár örült, hogy a nő nem látja, milyen képet vág ebben a pillanatban. A zsebébe nyúlt, és leállította a bekapcsolva maradt kis hangfelvevőt.

– Diktafonra vettem Erik beszámolóját arról, hogyan járult hozzá Lázár halálához.

– Hiszen ez csodálatos! Miért nem ezzel kezdted?

– Mert az ürge nincs vallomástételre alkalmas állapotban. Semmit sem érünk vele most, de azért megmutathatod a pszichiáterednek, hátha ennyiből is megtud valamit. Ja, és Hildácskám, nézz már utána, volt-e Lázárnak barátnője! Ezt te jobban ki tudod puhatolni, mint én.

Oszkár letette a telefont, majd ismét a kórterem felé pillantott, ahonnan még mindig fojtott nyöszörgés szűrődött ki.

– Ember a tűzben – dörögte maga elé, aztán kiment rágyújtani.

7.

Hitvallás

Tamara álmában kellemes emlékek színhelyén járt. A falu neve nem jutott eszébe, pedig többször is ott rendezték a hittantábort. A régi templom egy dombtetőn állt, fehér sávós tornya magasztosságot sugárzott. Előtte fekete törzsű, göcsörtös vadalmafa nyúlt az ég felé, akár egy görcsbe rándult kéz. Gyermekkorában megkapóan hatott rá az összkép; az a kérdés motoszkált a fejében, vajon el lehet-e érni az elérhetlent.

Álmában bement a templomba, a nyáron olyan jólesően hűvös, díszes márványoszlopok közé, és leült az egyik hátsó padra. Összefonta az ujjait, és imádkozni kezdett. Ekkor előjött a sekrestyéből a pulykakakas, az oltár elé érve meglebegtette nagy, barna-fehér csíkos szárnyát, majd egy szökkenéssel a Tamara előtti padon termett.

– Mit keresel itt?

– Nyugalmat – felelte a lány. – Hát te?

– Az igazságot. De ez itt mind hamis. Te is tudod, hogy Isten nem létezik. Gyarló emberi találmány csupán, képzelt jelenléte az univerzális magyarázat mindenre: balsikereink máris szebben szólnak, ha azt mondjuk, az ő akaratából alakult így. A gyáva ember kényelmét szolgálja, hogy elbújhat mögé, és ráháríthatja a felelősséget.

Tamara a kezébe temette az arcát.

– Hiszek egy Istenben... – kezdte az imát remegő hangon.

– Persze, neked arra kell a Mindenható, hogy megvédjen a sors viszontagságaitól. Azt gondolod, ő majd elintézi, hogy téged ne érhessenek azok a nyavalyák, amiket diagnosztizálni szoktál. De a lelked mélyén már tudod az igazat: senki sem vigyáz rád, és korántsem biztos, hogy jó vége lesz a történetnek.

– Hiszek egy...

– Rideg és kegyetlen valóságban.

– Egy nagy, ronda, puffogó pulykában.

A madár sátáni kacajt hallatott, aztán felfújta magát, és egyre csak nőtt. Olyan nagy lett, hogy széttolta a nehéz, keményfa padokat. A lány kirohant a templomból, aztán rémülten hátrálva nézte, ahogy a pulyka végtelen nyúlású léggömbként tágulva megrepeszti, majd összedönti az épületet. Közben akkorákat puffant, hogy az egész táj visszhangzott bele. Tamara elkeseredve nézte a romokat. Sírva ébredt, és órákig nem tudta abbahagyni.

8.

Isten nem ver Hildával

A késő őszi súlyos, fojtogató köddel borult az utcára, ahol Íves Oszkár leparkolt. A megbeszéltek szerint ötkor kellett volna találkozniuk, háromnegyed hatkor már nyolc csikk hevert a kocsik kihúzható hamutáljában. Kicsivel hat előtt Tiszaszegi őrnagy végre felbukkant a sarkon – a keresztutca a kapitánysághoz vezetett –, és életveszélyes körömcipőin billegve a Hondához sietett.

– Bocs, Oszi, muszáj volt megírnom még egy jelentést... Mi ez a bűz? Már megint a kocsiban dohányoztál?

A férfi visszatolta a műszerfalba a hamutálat.

– A sírba viszel a pontatlansággal – morogta, és elfordította a slusszkulcsot. A motor fázósan dohogva kapta el a ritmust.

– Nem jó, hogy így vezeted le a feszültséget.

– Talán inkább zabáljak, mint te? Akkora a segged, hogy alig tudok tőle rükvercet kapcsolni!

Hilda felháborodva nézett rá.

– Persze, mert olyan pici a kocsid, mint egy szardíniásdoboz. Nem értem, miért nem cseréled le ezt a régi vacakot.

Oszkár kifarolt a parkolóhelyről, és a váltásnál jól fenéken csapta a nőt.

– Ez egy normális méretű autó. A fogyasztói társadalom sajátossága, hogy az emberek degeszre tömik magukat, aztán nagyobb verdát vesznek, mert a régibe nem férnek bele, majd tovább esznek, és még nagyobb kocsik kell, így tovább a végtelenségig.

Hilda a fejét hátravetve nevetett.

– Ez az egyedi látásmód...

– Mindenkié egyedi – szögezte le Oszkár, aztán odaadta a nőnek az Erik beszámolóját tartalmazó SD-kártyát. – Kíváncsi leszek, mit szól hozzá a pszichiáter.

– Ezt mibe kell bedugni? – kérdezte a nő az eszközt tanulmányozva.

– Biztos nem oda, ahova gondolnád. Majd a Bence kiségit, ha szépen kéred. Mondd meg neki, hogy informatikus nélkül életképtelen vagy! Aztán mire jutottál a barátnő ügyében?

– Megtudtam Lázár szüleitől, hogy egy Rácz Tamara nevű fiatal radiológus doktornővel járt.

– Nagyszerű. Beszélni akarok vele.

Az őrnagyasszony szomorúan csóválta a fejét.

– Bence megszerezte a hozzáférést a Szent Zoárd internetes munkaidő-ellenőrző programjához. A beosztás alapján Tamara a robbanás éjjelén ügyeletes volt.

Oszkár lehajtott a fejét.

– Hát ez is elég ok lett volna Lázárnak az öngyilkosságra, meg még Erik is mondta neki a hülyeségeit.

– Ahogy visszagondolok, valóban kicsit feszültnek tűnt a robbanás utáni reggelen. De ha meghal a barátnője, csak kér egy szabadnapot, nem?

– Igen, ez furcsa. Talán összevesztek előtte.

– Az anyja szerint remekül alakult a kapcsolatuk, már az eljegyzést tervezték.

– Meg kellene keresni a lány családját, hátha ők tisztázzák a helyzetet.

– Tamara árva volt.

– Frankó.

Oszkár megállt a háztömb előtt, ahol a nő lakott, és leállította a motort.

– Tettek már ajánlatot a kórház területére?

– Még nem, de abban a pillanatban megtudjuk, amint megtörténik. Rita figyel az önkormányzathoz befutó hívásokat, Bence meg az e-maileket.

– Közvetlen megkereséssel kikerülhetik a hálódat, de sebj, előbb-utóbb úgyis kiderül, kinek állt érdekében ez az egész. A radiológus csak lakcímét meg küldd már el, körül szeretnék nézni!

– Miért?

A férfi felnézett Tizzaszegi őrnagy erkélyére, ahol sok extra méretű, rózsaszín fehérenemű lengedezett a szárítóállvány első két sorában.

– Ha biztosan tudnám, nem kéne odamennem, de csak annyira sejtem, hogy Tamara lakása fontos információval szolgálhat, mint ahogy azt gondolom, piros bugyi van rajtad.

Hilda szeme elkerekedett.

– Ezt honnan tudod? Komolyan, Oszi, ez lehetetlen... ilyenkor kezdek félni tőled. Oszkár jót nevetett a nő reakcióján.

– Nincs ebben semmi varázslat, Hildácskám. A múlt héten a piros kollekció lógott kinn, most a rózsaszín, vagyis egyik héten ezeket hordod, utána meg a másik színt.

– Tényleg így szoktam – csodálkozott az őrnagyasszony. – Hogy te mikre nem figyelsz, Oszi!

– Milyen jó, hogy neked csak az önkormányzatnál lévő fejleményekre kell figyelned – mosolygott a férfi. – Hívj, ha megjön az ajánlat! Szerintem igen nagyvonalú lesz.

– Honnan veszed?

– Jaj, Hilda, hagyjál már!

– Mondd el, Oszi, érdekel, hogyan jár az agyad!

– Nem egy helyben, mint a tiéd, az biztos. De még tíz évod van a nyugdíjig, azalatt felfejlődhetsz.

– Seggfej – mondta a nő, aztán kiszállt a kocsiból, és becsapta az ajtót.

9.

Madárdal

Tamara nyakig begombolta a kabátját, és a kapucnit is felhajtotta. Amikor a pulyka előjött a veszélyeshulladék-zsákból, kávészünet címén gyorsan kiment a leletezőből, és meg sem állt a tetőig. A madár most vele szemben állt két kémény között, felfújt fodros gömbalakja fenyegetően sötétlett a ködben, mellén egy csokor szőrszerűvé fejlődött toll söpörte a földet. A szeme között lógó, hol vörhenyes, hol kékbe hajló lebeny teljesen eltakarta a csőrét.

Ha nem tudom visszazavarni a mélységbe, rá kell vennem, hogy a magasba repüljön.

– Azt hiszed, az a fiú szeret? Nem sokáig bírja ezt színlelni, mert rájött, hogy már van férjed, úgy hívják, orvostudomány. Ne tagadd, hiszen még a nevedet is megváltoztattad miatta. Egy férfi sem tűri a konkurenciát, azt meg pláne nem fogja tolerálni, hogy negyvennyolc órát egyhuzamban itt tölts.

– Olyan csak egyszer volt, amikor a Barbi lebetegedett.

– Ha egyszer hagyta magad, máskor is megtörténik.

A lány elkapta a tekintetét a vészmadárról, és lerakta a telefonját a mögötte lévő szellőző bádoffedelére. Elindította a zenét. Nem épp ezt a számot szerette volna énekelni, de ehhez talált jó karaoke-alapot. Felcsendült a jó öreg Once upon a december, és a pulykakakas végre elhallgatott. Tamara lehunyta a szemét, miközben belekezdett az énekbe. A szám felénél óvatosan a madárra sandított, és elmosolyodott, mert látta, hogy a tollai újra a testére simulnak. Még jobban kieresztette a hangját, úgy érezte, ilyen szépen még soha nem szólt ez a dal.

A pulykakakas meglebegettette a szárnyát, elmotyogott néhány csodálkozó plülülü-t, majd az ég felé emelte a fejét. A lány mindent beleadott, szívvel-lélekkel énekelt, és ahogy az állat barna szemébe nézett, végtelen sóvárgást fedezett fel benne. Újra behunyta a szemét, és amikor a dal végén kinyitotta, a vészmadár szapora szárnycsapásokkal a levegőbe emelkedett,

majd eltűnt a ködben. Tamara tudta, hogy csak a vadpulykák képesek repülni, az ő lelki ellenpontja pedig elkényelmesedett háziállatként festett, de mivel az egész képtelenség az ő fejében zajlott, nem csodálkozott különösebben, hogy megtörtént a lehetetlen.

10.

Elmélet

Oszkár csalódottan ült a horgászszéken. Egy hét alatt semmit sem haladt az ügy: Tiszaszegi őrnagy csak Tamara állandó lakcímét tudta megszerezni, ami nem egyezett a valódi tartózkodási helyével, az önkormányzat felől pedig nem érkezett hír. Még Erikből sem tudott újabb információt kihúzni; a szerencsétlen elkapott valami súlyos fertőzést, és újból lélegeztetőgépre került. Ráadásul a halak sem kaptak.

A férfi a tó ködbe vesző túlsó vége felé nézett. Arra gondolt, áttelepül inkább oda, amikor megsörrent a telefonja.

– Fejlemény van, Oszikám! – csicseregte Hilda. – Ahogy előre láttad, visszautasíthatatlan ajánlatot tett a Szent Zoárd területére a Lifetronics. Valami flancos magánklinikát akarnak felhúzni a helyére.

– Remek! Ellenőrizni kellene, milyen beszállítókkal állnak kapcsolatban, különösen a gyógyszergyárak és a vegyi üzemek érdekesek.

– Utánanézek – ígérte Hilda. – Viszont a cég egyelőre tisztának tűnik. Még mindig azt hiszed, ők robbantatták fel a kórházat?

– Konkrétan azt gondolom, illegálisan kipróbáltak egy hallucinogén szert, de nem egészen az történt, amire számítottak, és a levegőbe repítették a kócerájt, mielőtt nagy bajba kerülnek. Most persze eljátsszák a nagyvonalú befektető szerepét.

– Ezt mind a bolond macska kapcsán következtetted ki? – gúnyolódott a nő.

– Részben. Megerősítette a gyanúmat, amit a Ritától hallottam. Bizonyára te is észrevetted, mennyire megszorodtak az öngyilkosok. A múlt héten négyen, és mind a Szent Zoéban dolgozott. Ez talán még neked is gyanús, vagy ennyire hiszel a véletlenekben? – nevetett Oszkár.

– Nagyon vicces – zsörtölődött az őrnagyasszony. – Meglett ám a radiológus doktornő albérletének a címe. Elküldöm, amint befogod a szádat.

– Szuper. Aztán mondott végre valamit a pszichiátered Erikéről?

– Megállapította, hogy pszichopata.

– Ennyi? Erre vártunk egész eddig?

– Tudom, te is megmondtad, de hát mégis csak ő ért hozzá...

A férfi mélyet sóhajtott.

– Akkor most tudományosan megalapoztuk, hogy továbbra sem tudunk róla semmit. Na mindegy, amíg nem javul valamelyest, felesleges errefelé kutakodni. Küldd azt a címet, aztán szólok, ha találtam valamit!

11.

Kaszád

Tamara felszabadult hangulatban ért haza este a kóruspróbáról. Észrevett egy idegen autót a háztömb előtt. A '80-as éveket idéző, szögletes sportkocsi hátulján ez állt: Prelude. A lány elmosolyodott. *Ma minden a zenéről szól.* A liftre sokat kellett volna várni, ezért feltrappolt

a negyedikre. Ki akarta nyitni az ajtót, csakhogy ezt valaki megtette előtte. Kiverte a víz a gondolatra, hogy betörték hozzá.

Óvatosan belesett az előszobába, ahol égett a villany, pedig biztosan nem felejtette úgy. Senkit sem látott. Beosont a konyhába, és zajtalanul előhúzta a fiókból a legnagyobb kését. Sorra ellenőrizte a helyiségeket. Végül a nappaliban megtalálta az emberét, aki a legkevésbé sem felelt meg a betörőkről alkotott sztereotípiáknak. Dúlás helyett minden szép rendben állt körülötte. Ez a hatvan körüli, szakállas fazon tulajdonképpen csak békésen ült a kanapé szélén, és a naplóját olvasta. Tamara éktelen haragra gerjedt a látványtól. Előreszegezte a kését.

– Mi a fenét csinál maga itt?

A férfi felnézett rá, de olyan ráérősen, mintha számított volna a felbukkanására. Bármilyen óvatosan közeledett is, úgy tűnt, hallotta a lépteit.

– Rác Tamara doktornő, ha nem tévedek.

– Tegye azt le! – mutatott a lány a naplójára.

– De hát most tartok a legizgalmasabb résznél! – méltatlankodott gúnyos vigyorral a betolakodó.

Tamara a magasba emelte a kést, mire a férfi arca komolyra váltott, becsukta a könyvet, és eltette az olvasószemüvegét is.

– Elnézést, hogy hivatlanul bejöttem. Egész eddig azt hittem, maga halott. A Szent Zoárd rendszere szerint önnek dolgoznia kellett volna a robbanás idején.

A lány a csizmája szárába süllyesztette a kést, és leült a kanapé túlsó végére. Értetlenül bámult erre az emberre, aki a jelek szerint szinte mindent tud róla. Észrevette, hogy a múzeumokban használatosakhoz hasonló, nagy textilpapucs feszül a cipőjén, és vékony pamutkesztyűt visel, vagyis nagy gondot fordít arra, hogy ne hagyjon nyomot. Halvány emlék ködlött fel előtte: Lázár egyszer mesélt egy csodabogár munkatársáról, aki korábban a hírszerzésnél dolgozott.

– Maga biztos Íves Oszkár – kockáztatta meg a tippet.

A férfi szeme elkerekedett.

– Bravó! Ezek szerint a barátja beavatta a munkahelyi kalandjaiba.

– Csak érintőlegesen. Elmondaná, mit keres itt?

– Nyomozni kezdtem Lázár öngyilkosságának ügyében, aztán a dolgok bonyolultabbá váltak...

Tamara úgy érezte, forogni kezd vele a szoba.

– Micsoda? Meghalt?

– Nem tudta?

– Összevesztünk egy nappal a robbanás előtt. – A lány pislogott néhányat, hogy eltüntesse azt a pár csepp könnyet, ami kiszökött. – Nem értem, a szülei miért nem hívtak fel?

– Halottnak hitték magát, ahogy mindenki más.

– Az utolsó pillanatban ügyeletet cseréltem szegény Vikivel. Lehet, hogy csak Lázár tudott róla. De miért tette?

A nyomozó vállat vont.

– Eddig azt gondoltam, főként a maga halála miatt.

– Hogy érti azt, hogy főként?

– Úgy vélem, nehéz időket éltek mostanában. Mindketten.

Tamara a naplóra pillantott.

– Tudnia kell, hogy hajlamos vagyok kiszínezni az eseményeket, és ettől néhány bejegyzés olyan, mint valami rossz fantasztikus regény.

Oszkár megrázta a fejét.

– Ó, nem, amit olvastam, nagyon is valószínű, ha figyelembe vesszük, hogy belekeveredett egy ismeretlen hallucinogén szerrel folytatott illegális kísérletbe, ahol az

érintettek egy része öngyilkosságot követett el, köztük Lázár is. Nem értem a napló végére. Mondja, hogyan győzte le a pulykát?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, két nagydarab, símaszkos férfi rontott be a szobába, és pisztolyt szegeztek rájuk.

12.

Prelűd az éjszakához

– Maguk most velünk jönnek – jelentette ki az egyik fegyveres.

A lifthez terelték őket. Beszálltak, majd elindultak a földszintre. Tamara érezte, hogy az ő izgatott lélegzése tölti be a kabint. Oszkára nézett, aki olyan nyugodtan állt a sarokban, mintha épp csak esti sétára készülne.

– Kinek dolgoznak? – kérdezte a nyomozó.

– Kuss legyen! – dörrent rá a közelebb álló támadó.

– De mégis mi ez az egész? Mondjanak már valamit! – emelte fel a hangját Oszkár, mire a símaszkos óriás egy balhoroggal leterítette. Az idős férfi a lány lábai elé roskadt.

A következő két másodperc történéseit Tamara csak utólag tudta összerakni. Oszkár ugyanis elképesztő gyorsasággal kiszedte a kést a csizmája szárából, majd felpattant, és egy lendületes, félköríves mozdulattal elvágta mindkét támadó torkát. Még a fegyvert is kitepte a kezükből, mielőtt eldőltek volna.

A lány a falhoz lapult, és bénultan nézte, ahogy két dagadó vértócsa összeér a lábai előtt. A nyomozó átkutatta az utolsókat rángó fickók ruháját, aztán csalódott sóhajjal felegyenesedett.

– Minden rendben?

Semmi sincs rendben! – gondolta Tamara, de a vörös kontúrú hullákra pillantva csak ennyit mondott:

– Gyakran csinál ilyet?

– Nem, egyébként törvénytisztelő mintapolgár vagyok, csak akkor jön elő ez a perverzióm, ha fegyvert fognak rám.

A gúnyos mosoly meglehetősen groteszkül hatott Oszkár vérpöttyös arcán, miközben megállította a liftet a földszinten. Kiléptek a kabinból. A nyomozó elővett a kabátzsebéből egy szürke szemeteszákot, belerakta a cipővédőit, a kést, és végül a vérfoltos kesztyűket. Amikor kimentek a hátsó ajtón, bedobta a csomagot a vegyeshulladék-konténerbe.

Megkerülték a házat, és Tamara csodálkozva vette tudomásul, hogy a régi Honda Prelude felé igyekeznek.

– Várjon itt – szólt a férfi, aztán lefeküdt a kocsni mellé, és elemlámpával végigpásztázta az alját, benézett az ülések mögé, a motortérbe és a csomagtartóba, majd intett a lánynak, hogy jöhet.

– Mit csinált?

– Bombát kerestem.

– Maga paranoiás?

– Nem, csak tapasztalt – mondta Oszkár, és beindította a kocsit.

Kiővakodott a parkolóhelyről, és elindult az üres utcán. Becsúsztotta a telefonját a műszerfalra lévő tartóba, aztán fél kézzel magára ügyeskedett egy headsetet. A lány számára úgy tűnt, az első számmal hiába próbálkozik, így beütött egy másikat.

– Szia, Rita! Bocs, hogy ilyen későn, a Hildát akartam hívni, hogy takarítson el utánam, mert volt egy kis csetepaté Rácz Tamara lakásán... Mi az, te sírsz? Hát mi a bánat van? Mondd el értelmesen, bőgni ráérsz később is! – Rövid csend következett. – Elrabolták? Hát frankó, miért nem vigyáztatok rá? Na jó, lehet, hogy én is hagytam volna. – A férfi felnevetett. – Nem, ugyanolyan eljárás kell, mintha bárki mást raboltak volna el. Nem értem, miért kéne máshogy

közelíteni a dolgot... Igen, tisztában vagyok veled, hogy eddig minden hozzánk bejelentett eltűntet holtan találtunk meg, de ez van... Most komolyan én mondom meg, mit csináljál? Figyeld a telefont, mert lehet, hogy váltságdíjat fognak kérni!

A férfi bontotta a vonalat, majd felröhögött, mintha kabaré előadáson ülne. Fél perc múlva megsörrent a telefon.

– Íves Oszkár. – Hosszú csend következett. – Nem kell nekem a Hilda, tartsák csak meg... Dehogy cserélem el a friss pipit arra a vén tyúkra... Persze, majd szólok, ha meggondoltam.

A nyomozó kikapcsolta a telefont. Tamarán rossz sejtés lett úrrá a beszélgetések hallatán, de egy szót sem mert szólani a megmentőjéhez. Egyszerre érzett iránta végtelen hálát és fokozhatatlan rémületet.

– Tudja, miért üldözik? – kérdezte Oszkár.

– Nem – nyögte a lány, és aggódva figyelte, hogy kihajtanak a városból. – Azt hittem, a rendőrségre megyünk.

A férfi lemondóan sóhajtott.

– Miután ma Tizzaszegi Hilda őrnagyasszonyt az összes beosztottja orra előtt, fényes nappal elrabolták a kapitányságról, úgy vélem, a testület nem a legbiztonságosabb bűvőhely.

13.

Eső

Tamara fázva ébredt a tóparti faház egyik sarkában. Kibújt az ősrégi katonai hálószobából, és körülnézett. Az egyetlen szoba üres volt, az ajtó belső felén cetli várta: "9-re visszaérek." A lány tett még néhány fahasábot a kis vaskályhába, és melegített egy lavór vizet a tetején, majd megmosakodott. Jobb híján visszaöltözködött az előző napi, meglehetősen viseltes ruhába.

Meglátogatta a ház mögött álló pottyantós vécét, aztán lebattyogott a partra. Kiült a kis stégre, a víz fölé lógatta a lábát, és végignézett a sötétszürke felhőket tükröző tapon. Az előző nap felfoghatatlan eseményein tűnődött, és azon kapta magát, hogy nem aggódik annyira a jövő miatt, mint illene. Elszégyellte magát, amikor rájött, mi ennek az oka: úgy érezte, minden jobb alternatíva annál, hogy újra munkába álljon egy másik kórházban.

Szemerklő eső szakította félbe az elmélkedését. Visszament a házba, hogy esőkabát után kutasson. Az egyik magas polc tetején észrevett egy fekete esernyőt. Felállt egy székre, és lehalászta a helyéről. Nehezebbnek bizonyult, mint várta, kis híján elvesztette az egyensúlyát. Végül biztonságosan lemászott a szerzeménnyel. Kinyitotta az ajtót, és mielőtt kilépett volna a könnyű záporba, maga elé tartotta az ernyőt, ujját a szokatlan alakú nyitópöckre helyezte.

– Ne lőjön! Megadom magam!

A lány felnézett. Oszkár állt előtte felemelt bevásárlótáskákkal a kezében. Odébb lépett, hogy a férfi bejöhessen, aztán aprólékosan végignézte az esernyőt, mert nem értette, mi vele a baj, de semmi különöset nem talált.

– Magának aztán furcsa a humora – jegyezte meg.

– Nem vicceltem. Az egy antik KGB-s esernyő. Töltve van.

– Mivel?

– Ricinnel. Csúnya egy halál, és úgy tudom, nincs rá ellenszer.

Tamara pislogva nézte a nyomozót, amint kipakol a papírzacskókból. Hitte is meg nem is, amit mondott. Amikor hátat fordított, kíváncsiságból a padló felé fordította az esernyő orrát, és feltolta a pöcköt. Apró pukkanás hallatszott. A fogantyú enyhén megrándult, a padlódeszkából apró lövedékféle állt ki, mellette folyadék szivárgott. A lánynak csodálkozni való ideje sem

maradt, mert Oszkár megragadta a vállainál fogva, és kiteszította az esőbe. Visszament a házba, és orra elé egy zsebkendőt tartva kinyitotta az összes ablakot.

– Belélegezve is veszélyes! – mondta dorgálóan, amikor újból kijött, aztán a tó felé terelte a lányt.

Leültek a stégre, Oszkár levette a kabátját, és Tamara vállára terítette.

– Most pár órát szellőztetünk.

– Bocsánat.

A nyomozó legyintett.

– Az én hibám. Mindent széthagyok. Ritkán jár itt más, ezért nem épp vendégbiztos a pecó.

– Maga itt lakik?

– Hivatalosan nem. Ez a Peti barátom hétvégi háza, de ő mostanában inkább csak a szőlőhegyét látogatja. Itt szoktam horgászni.

– Szép hely.

– Per pillanat biztonságos, de nem tudom, meddig.

– Mi a terve? – kérdezte Tamara.

Oszkár elővett egy csomag kék Viceroyt, és rágyújtott. A lány azt hitte, nem fog neki sikerülni a szemerkélő esőben, de megoldotta.

– Peti jelére várunk. Rábíztam egy fontos feladatot, remélem, nem baltázza el az a részeges disznó.

– És aztán?

A nyomozó a tó felé fordult, és hosszan kifújta a füstöt.

– Lehet, hogy nem fog tetszeni, amit mondok, de attól tartok, csak úgy tudunk kimászni a trutyiból, ha előbb belemegyünk.

A lány odébb húzódott, és a szeme sarkából méregette a férfit.

– Mégis el akar cserélni Tizzaszegi őrnagyra?

– Eszemben sincs, de szeretném, ha eljátszaná a csali szerepét.

– Ez elég ijesztően hangzik.

– Ha olyan bátran viselkedik, mint tegnap, akkor talán nem lesz gond.

– Talán? – csattant fel Tamara.

Oszkár megcsóválta a fejét.

– Nézze, bárkik is üldözik, furcsa az ízlésük: egészségügyi dolgozókon végeznek kísérleteket, rendőröket rabolnak el... Érti az iróniát? Ettől még én is majdnem becsinálok.

A lány elmosolyodott.

– Nem lehet, hogy igazából magát akarják elkapni, és én csak rosszkor voltam rossz helyen?

– Érthető a felvetése, de szerintem nem. Attól tartok, ön az egyetlen túlélője a hallucinogénnel folytatott kísérletnek, és ők is tudni szeretnék, hogyan győzte le a pulykát.

Tamara a férfire nézett, és megállapította, hogy ugyanolyan éberem cikázó, sötétbarna szeme van, mint a képzeletbeli madárnak.

– Mi olyan vicces? – pislogott Oszkár. – Jobban jár, ha nekem mondja el, mintha ők kérdezik meg először.

– Semmi különös nincs ebben, egyszerűen megtettem, amit kért.

– Mármost a pulyka?

– Igen. Tudja, valójában jót akart nekem, csak csapnivaló volt a modora.

– Mit kért?

– Azt, hogy énekeljek.

– És énekelt?

– Igen, a kórház tetején. A pulykakakas meg örökre elrepült. Azt hittem, nem hall senki, erre feljött utánam egy beteg, és megtapsolt.

- Nyilván megérdemelte – mosolygott a nyomozó.
 - Képzelve, kiderült, hogy egy lemezkiadónál dolgozik, és rábeszélte, hogy menjek el meghallgatásra, mert albumot akar velem készíteni. Ezért cseréltem el az ügyeletet a Vikivel. Persze hiába jelentem meg a stúdiónál a megbeszélte időpontban, nem találtam ott az állítólagos munkatársait.
 - Higgye el, a fickónak semmi köze a zeneiparhoz, csak meg akarta menteni az életét!
 - Nem is mondtam, hogy férfi volt. Honnan tudja?
 - Jó retorikai képességű, néha költői metaforákban beszélő vézna kis pasas.
 - Igen. Azt mondta, Pártos Zoltánnak hívják.
- Oszkár szeme felcsillant.
- Megvagy, Erik!

14.

Emlékek

Tamara megigazította a vállán az új pulóverét. Csodálkozott, hogy Oszkár pontosan eltalálta a méretét. Úgy vélte, nem először fordul elő vele, hogy csereruhát kell vennie egy nőnek, mert ráfröccsenti valakinek a vérét, de inkább nem tért ki erre a témára.

– Ez a villa tényleg evőeszköz? – érdeklődött a konzerv-vacsora fölé hajolva. Most már óvatosan nyúlt a faház kincseihez.

– Igen, biztonságos.

– Mivel kell még vigyáznom?

– Valahol kavarog egy ezüstszínű Stasi-s toll, ami sztrichmint lő. Más fegyverre nem emlékszem.

A lány mélyet sóhajtott.

– Maga régen használta ezeket, vagy csak gyűjtő?

– Ne legyenek illúziói! – nevetett Oszkár. – Ha csak relikviaként tekintenek rájuk, nem tölteném őket újra, igaz?

Tamara nyelt egyet.

– A hidegháborúnak huszonöt éve vége.

– Időbe telik megszokni – mosolygott a nyomozó, aztán levett valamit az egyik közeli polcról. – Maga szerint mi ez?

– Csicsás porcelán macska – állapította meg a lány.

– Nézze meg jobban!

Tamara megfordította az ízléstelen nippet, és észrevette, hogy az ülő cica mellső lábai között, egy utólag kivájt mélyedésben apró, rácsos felszínű korong tapad.

– Poloska?

– Igen. Tavaly adtam a Hildának névnapjára – kuncogott a férfi. – Teljesen odavolt, hogy milyen figyelmes vagyok, pedig csak ki akartuk hallgatni a Bencével a pasiügyeit. Amikor eleget röhögtünk, kicseréltem a macskáját egy intaktra. Látja? Az ember mindig azt csinálja, amihez ért, hiába változik a környezet.

A lány próbálta leplezni a döbbenetét.

– Lázár egyszer azt mondta, nem érti, miért nem pályázza meg Tiszaszegi őrnagy posztját, ha már annyit szidja.

Oszkár megvakarta a fejét.

– Hallottam hírét, hogy a fél állomány ezt várja tőlem, de engem sohasem léptetnének elő.

– Miért?

– Azok után, amiket az előző rendszer szolgálatában tettem, nem csoda, ha úgy látják, nem vagyok politikailag megbízható.

Tamara érezte, hogy a hideg futkos a hátán.

– Mit csinált pontosan?

– Disszidensekre vadásztam. '89 előtt a diszkrétan elkövetett tizenhét rendbeli gyilkosságért kitüntetést kaptam, utána meg le akartak csukni ugyanezért, és a Hilda húzott ki a szarból. A bátyja egy bizonyos párt képviselője volt akkoriban, és szólt az érdekemben. Így kerültem a rendőrséghez.

– Honnan ismerte Tizzaszegi őrnagyot?

– Azt sem tudtam, hogy a világon van. Ő keresett meg engem az előzetes cellában. Tudja, a Hilda elég beképzelt, de arra azért rájött, hogy hiába a jó kapcsolatai, ha abszolút tehetségtelen a nyomozói munkához. Ezért kitalálta, hogy kellek neki. Úgy éreztem magam, mint valami ókori rabszolgavásáron, de nem láttam jobb alternatívát. Azóta szakmai szimbiózisban élünk, és hiába mentem nyugdíjba, három nappal később visszarángatott ebbe az ügybe, amiben most nyakig csücsülünk mindannyian.

Megcsörrent a nyomozó telefonja. Óvatosan nyúlt érte, mintha harapna.

– Tessék, Rita. – Hosszú csend. – Értem. Köszí.

Oszkár mély sóhajjal fordult vissza a lányhoz.

– Eriket, alias Zoltánt elrabolták az Égési Osztályról. Ez azt jelenti, hogy nemsokára értünk is eljönnek.

15.

Elakadás

Hajnali négykor szólalt meg újból a telefon. Egészen röviden csörgött, mintha a hívó nem akarta volna, hogy felvegyék. Tamara kidugta a fejét a hálósákból. Oszkár az egyik fotelben ült, és arckifejezéséből ítélve a hívásnaplót szemlélte. A mobil kékes fényében látszott, hogy a másik kezében pisztolyt tart. Lassan felkelt, minden ízületét megropogtatva kinyújtózott, majd a lányhoz fordult.

– Öltözzön, megyünk a Petihez!

Húsz perccel később már a hegyi úton robogtak. Fél óra múlva pedig az árok szélén álltak, mert az öreg Honda megadta magát az emelkedőn.

– Amikor megvettem, azt tanácsolta a Peti, hogy mindig legyen nálam elakadásjelző háromszög – mondta Oszkár a motorháztető takarásából. – Sajnos gyakran eszembe jut a jóstehetsége.

– Miért nem vesz másikat? – kérdezte Tamara, miközben összébb húzta a kabátját a novemberi hajnal csípős szelében. A kocs oldalának támaszkodott, és a magasból milliárdnyi szentjánosbogár gyülekezetéhez hasonló várost kémlelte.

– Mert ebben van hamutartó – vágta rá a férfi, aztán lecsukta az autó elejét, és elpakolta a szerszámokat. – A mai kocsikba már nem raknak.

Oszkár megtörölte a kezét egy ronggyal, aztán ismét a volánhoz ült. Elfordította a slusszkulcsot, és a motor néhány panaszos hörgés után lefulladt.

– Eladlak a bontóban kilóra, te szar! – becézte az autót. A következő próbálkozásnál beindult, és a férfi elégedetten elmosolyodott. – A fenyegetés mindig bejön.

Tamara beszállt, aztán újból nekivágtak az emelkedőnek. Kevéssel hat óra előtt bekanyarodtak egy meredek tetős ház elé, amely mögött szőlőlugasok húzódtak. A nyomozó átnyúlt Tamara előtt, kinyitotta a kesztyűtartót, és a lány meglepetésére előhúzott belőle egy spirális vezetéken lógó, régi, szögletes mikrofont.

– Ballisztikus-1 Tátikának, vétel. – Szöszmötölés zaja hallatszott a túloldalról. – Tátika, jelentkezz!

Tamara a szája elé tette a kezét, mert a rossz kémfilmből illő szöveg hallatán nevetnékje lett.

– Tátika Ballisztikus-1-nek, a frászt hoztad rám. Miért ezen hívsz?

– Attól tartok, a telefonomat lehallgatják. Kész a cucc?

– Többé-kevésbé. Állj a négyszögbe, leengedlek.

Oszkár visszarakta a helyére a mikrofont, aztán a hangulatos házikó melletti betonplaccra kormányozta a Hondát.

– Mi olyan vicces? – nézett Tamarára. – Ja, a fedőneveink?

A lány kuncogva bólintott.

– Mindjárt kitalálok egyet magának is, ha ennyire tetszik.

Rövidesen megremegett a karosszéria, és emelkedni kezdett a táj. Pontosabban ők süllyedtek le egy alagútba. A férfi előrehajtott pár métert, majd leállította a motort, és kiszállt. Meghúzott egy nyikorgó kart a falban, mire a betonnégyzet újból felemelkedett. Csak egy másodpercre lett vaksötét, utána felgyulladtak az alagút plafonján futó neonok. Reszketeg fényükben rozsdás csövek és szigetelő szalaggal borított vezetékek tűntek elő a salétromos betonfalakon.

Tamara rossz érzéssel követte a nyomozót a szemközti vasajtóig. Tágas csarnokba jutottak. A falak mentén a lány előtt ismeretlen rendeltetésű gépek zümmögtek, mellettük nem túl bizalomgerjesztő folyadékok sorakoztak átlátszó lombikokban. Középen, egy X-lábú fémasztalnál kövér, kopasz öregúr üldögélt egy félig telt borosüveg, egy üres pohár és egy Bunsen-égő társaságában.

Az érkezők láttán felállt, és eléjük csoszogott. Kezet fogott Oszkárral, majd Tamarával. Teleky Péter néven mutatkozott be.

– Hol tartasz? – kérdezte a nyomozó.

– Zárlatos lett a Z-500, és elolvadtak a mikrogömbjeim. Még legalább három óra, mire a régi Mechlabor gép megcsinálja a csomagolást.

– Akkor várunk – vont vállat Oszkár. – Hol a macska?

– Annyi vérminta kellett az analízishez, hogy elpusztult – tárta szét a karját a másik férfi.

– Kár. Meg akartam mutatni Hildának, milyen aranyos a koronatanúnk.

– Hozok nektek is poharat – váltott vidámabb témára Teleky "Tátika" Péter, és elsietett a hátsó ajtó felé.

– Hova rohan, mikor tudja, hogy nem iszom? – morogta a nyomozó, majd elsétált az egyik sarokban lévő foltos kanapéhoz.

– Mi ez a hely? – kérdezte Tamara a berendezéseket fürkészve.

– Titkos kémiai labor. Ezzel most sokat mondtam, ugye? – vigyorgott a férfi, aztán levette a kabátját, az övébe rejtett pisztolyt pedig a lánynak adta. – Ha Peti nagyon le akarja itatni, fogja rá!

Tamara kelleetlenül elvette a fegyvert. Nehéznek érezte ahhoz képest, milyen könnyedén lóbálják a filmekben.

– Látott már alvó ügynököt?

A lány megrázta a fejét.

– Most fog – mosolygott Oszkár, aztán végignyúlt a kanapén, és lehunyta a szemét.

A bor kellemesen fűszeres volt, de Tamara nem kért belőle többet. Szerencsére Pétert szép szóval is le lehetett beszélni a pohár újratöltéséről.

– Maga mit csinál itt tulajdonképpen? – kérdezte a lány halkán.

A házigazda közelebb hajolt az asztal felett.

– Hivatalosan nem létezem, ahogy ez a hely sem, és az anyagok sem, amikkel dolgozom. Oszti érdekes feladatot adott. Tudja, eddig mindig csak mérgeket rendeltek tőlem, ellenszert soha. Na és kegyed mivel foglalkozik?

– Radiológus rezidens voltam a Szent Zoárdban.

– Az szép dolog – bólintott Péter. – Sikerült már elhelyezkednie másik kórházban?

– Még nem próbáltam.

– Hogyhogy?

Tamara félt, hogy nem tudja érthetően előadni a helyzetet. Észrevette, hogy gonosznak hiszik az emberek, ha őszintén mesél a túlórák hivatástudatot romboló hatásáról.

– Amikor elkezdtem, szerettem csinálni. Másfél év alatt viszont eljutottam oda, hogy egész nap azon rettegek, mikor nézek el valamit, amiért később feljelentenek.

– De hát maga még nem egyedül dolgozik, ha jól tudom, valaki felügyeli a munkáját.

– Az elején voltak szakorvosok, akik sokat segítettek, de ők mind kimentek külföldre, akik maradtak, azokról meg jobb nem is beszélni. Az utóbbi időben többnyire egyedül kellett döntenem.

Pityegni kezdett az egyik nagy, formátlan gép. A férfi odacsoszogott, és kikapcsolta, majd kivett belőle egy apró fiolát, amelynek a tartalmát óvatosan átöntötte egy ezüstsínű toll belsejébe. Tamara nyelt egyet, mert arra gondolt, ez lehet a Stasi-s írószerszám, amit a nyomozó keresett. Péter odalopakodott a másik férfihoz, majd a lányra nézett, és ujját a szája elé téve csendre kérte, aztán célzott. Amikor megnyomta a toll végét, Oszkár káromkodva a karjához kapott.

– Normális vagy? – förmedt rá a barátjára.

– Egy hete folyton azzal idegesítesz, hogy kész van-e már? Nem bírtam volna ki, ha még egyszer megkérdézed.

A nyomozó felült, kipislogta az álmat a szeméből, aztán az inge ujját félrehajtva vizslatni kezdte a mikrogömbök becsapódási helyét a bal felkarján.

– Olyan, mint egy horzsolás – morogta. – Aztán meddig tart a hatás?

Péter somolyogva vont a vállát.

– Úgy tippelem, három-négy napig. Mivel a Mechlabor gép gömbjei igazából nem ilyen használatra valók, nem vállalom felelősséget a szint ingadozásáért.

– Milyen mellékhatásra számítsak?

– Az állatokon semmi különösét nem vettem észre.

– Melyik fajokon próbáltad ki?

– Csak a Matyi lovain. Más háziállat nincs errefelé.

Oszkár eltátotta a száját.

– Lovak? Te lovak reakcióit figyelted? De hát azok nyikkanás nélkül bírják a legnagyobb fájdalmat is!

Péter megveregette a vállát.

– Ahogy te is.

Egy óra múltán, miközben lassan ereszkedtek vissza a városba, újfent meg kellett állniuk. Ezúttal nem a kocsi, hanem a gazdája miatt. Oszkár behunyt szemmel, zihálva térdelt az árok partján. Megállt mellettük egy sáros Skoda, fiatal suhanc vezetője kiszólt az ablakon:

– Elvigyelek, cukipofa? Látom, a papi kidobta a taccsot. Szórakozunk egyet, amíg kipihen magát.

– Kösz, nem – mondta Tamara. Próbált nem nézni a srác mohó szemébe.

– Sokat ivott? – bökött a fiú Oszkára.
– Igen.
– En is szoktam, csak jobban bírom – húzta ki magát a Skodás, aztán kacskaringós vonalban továbbhajtott.

A lány leült a nyomozó mellé az árokpartra.

– Jobban van?
– Fogjuk rá. Nem szép magától, hogy alkoholistának állít be.
– Mondtam volna azt, hogy egy titokban kifejlesztett mérreg kísérleti ellenszerének a hivatalosan nem létező mellékhatásait tapasztalja?

Oszkár erőtlenül elmosolyodott, aztán feltápaszkodott, és elbotorkált a kocsiig. Remegő kezeire nézett, majd Tamarára.

– Tud vezetni?
– Egy hónapja lett meg a jogsim.
– Ideje gyakorolni – sóhajtotta a férfi, aztán beroskadt az anyósülésre.

A lány nagy nehezen beállította az ülést, amely nyikorogva siklott olajozatlan sínjein, aztán beindította a motort, és óvatosan elindult. Túl nagyot fordított a kormányon, majdnem átment a másik sávba. Nem nézte ki a régi autóból a szervót. Oszkára sandított, aki összeszorított szemmel, sápadtan gubbasztott mellette, láthatóan megint émelygéssel viaskodott.

Tamara a gázra lépett. Ahhoz a háziorvosi rendelőhöz hajtott, ahol az egyetemi gyakorlatát töltötte. Tudta, hogy épp délelőtt rendelnek. Becsengetett az asszisztensekhez, és kikuncsorogta tőlük a szükséges felszerelést. Visszasietett a férfihoz, aki időközben már az útpadkán ücsörgött a csatorna rácsa felett, és a száját törölgette. Betámogatta a kocsiba, aztán lehúzta róla a kabátot. Oszkár kissé bizalmatlanul nézte, ahogy összekészíti a hányingercsillapító injekciót, de hagyta, hogy stranguláló gumit kössön a karjára, és lefertőtleníse a könyökhajlatát.

– Szép vénái vannak – jegyezte meg Tamara, miközben célba vette az egyik felszínesen futó, nyílegyenes eret.

– Magának meg fura bókjai. Aú!
– Mindjárt jobb lesz – ígérte a lány, amikor kihúzta a tűt.

Oszkár segélykérő pillantást vetett a plafon plüssborítására.

– Lovak! Olyan állaton tesztelni egy hányingert okozó anyagot, ami nem tud hányni...
Peti, basszus, ha ezt túléltem, agyonütlek!

17.

Félelem

Délután Oszkár már jobban érezte magát, így visszacserélték a helyüket. Elhajtottak a város másik végén lévő laktanyához, ahol a férfi ismét a kesztyűtartóba rejtett adóvevőn beszélt valakivel.

– Zsibavirág, vétel. Mostantól hetvenkét óra, ahogy megbeszéltük.
– Vettem, Ballisztikus-1, ott leszek.

Oszkár elrakta a mikrofont, aztán megfordult ipszilonban az üres úton, és elindult a belváros felé. Megálltak egy benzinkútnál, és amíg telt a tank, Tamara vacsora után nézett. Egy zacskó kakaós csigával tért vissza a büféből. Oszkár elment fizetni, így nem tudott rögtön visszaülni a kocsiba, hát a motorháztetőre támaszkodva kezdett majszolni. Közben a házakat nézte, és rájött, hogy Barbi, aki lóg neki egy dupla ügyelettel, errefelé lakik. Biztos meghúzhatná magát nála, amíg a Lifetronics emberei megunják a keresését. A nyomozóra pillantott. Telefonált az épület sarkánál.

– Elmegyek – jelentette ki, amikor visszatért.

- Micsoda?
- Nem leszek csali, ne is kérje. Kiszálltam.
- Mégis hova menne?
- Az az én dolgom.

– Mindenféle terv nélkül nekivágni a világnak – erre is csak nők képesek! – csóválta a fejét a férfi, de nem tűnt igazán meglepettnek, vagy csalódottnak, és ez rossz előérzetet keltett Tamarában.

Elhátrált, aztán sarkon fordult, hogy kirohanjon az utcára, de elébe kanyarodott egy fekete furgon, amiből símaszkos fogdmegek ugráltak ki. Egy pillanat alatt a teherautó rakterében találta magát gúzsba kötve, ragasztószalaggal a száján. Oszkárt hasonló csomagolásban dobták be mellé fél perc múlva.

Sokáig tartott az út. Végül egy nagy, sivár csarnok sarkában tették ki őket. Úgy nézett ki a hely, mint egy csödbement hipermarket hátrahagyott fémhéja. Az elrablók kioldozták a lábukat, majd egy csapóajtóval fedett lejárathoz terelték őket. Elindultak a mélybe. Tamara észrevette, hogy egy lépcsőfordulóval lejjebb megváltozik az építészeti stílus: a modern, szürke panelek helyét sok évtizedes, málló beton vette át.

Megállították őket egy rozsdafoltos vasajtónál. Eléjük libbent a félhomályból egy csontos arcú, szétálló hajú, zöld köpenyes férfi, és hatszögletes szemüvegét lebiggyesztve végignézt rajtuk.

– Akkor tisztázzunk néhány dolgot! – kezdte vékony egérhangján. – Önök nem hagyják el élve ezt az intézményt. Ha jól viselkednek, néhány egyszerű kísérlet után könnyű, fájdalommentes elmúlást biztosítunk. Ha nem – itt a pacák fejhangon kuncogott –, akkor elszabadul a fantáziánk a halálnemet illetően.

A cellában, ahová köteleiktől megfosztva behajították őket, koromsötét volt. Tamara a száját tapogatta. Ahogy letépték róla a ragasztót, úgy tűnt, az ajkáról is levált egy réteg, és maró érzést hagyott maga után.

- Tudtam, hogy hamar bezárják ezt a hodályt – szólalt meg a nyomozó fél méterre tőle.
- Az emberek nem szívesen mennek olyan boltba, ami ÁVH-bunker helyére épült.
- Oszi? – hangzott fel egy vékony, csodálkozó sóhaj a sarokból.
- Hilda! Merre vagy?

Tamara hallotta, hogy valaki odalépdel hozzájuk.

- Úgy örülök neked! Szörnyű volt, elraboltak!
- Tudom, borzalmas. Ezért nem szoktam hagyni, hogy velem megtörténjen.
- Most mégis itt vagy.
- Átmenetileg – morogta a nyomozó.

Halvány fényű neonlámpák gyulladtak ki felettük bántó hirtelenséggel, és a plafon alatt futó lyukacsos csőből zajosan áramolni kezdett valami, aminek se színe, se szaga nem volt, csak a hideg szelét érezték.

- Bizonyára nem friss hegyi levegőt fűjnek ránk – jegyezte meg Oszkár.
- Jaj, a látomások! Megőrülök tőlük! – nyöszörögte Hilda, miközben visszamenekült a sarokba. – Nem akarom!

Tamara értetlenül nézte a kövér, szőke nőt. Hallucinogén ide vagy oda, legutoljára gondolta volna rendőrőrnagynak. Arra a lelkibeteg pedagógusra emlékeztette, aki egyszer azért követelt magának hasi ultrahangot a sürgősségin, mert aznap a szokásos időponthoz képest késett a széklete.

- Oszkár levette a kabátját, és a földre terítette. Ráült, aztán maga mellé invitálta Tamarát.
- Ne féljen, ha egyszer már legyőzte, most is menni fog.
- Remélem – sóhajtotta a lány. Korántsem vette biztosra a sikert.

– Na és maga bízik Péter csodaszerében? – kérdezte suttogva, hátha bepoloskálták a cellát. – Gyanús, hogy nem tért vissza a mellékhatása, lehet, hogy már mind lebomlott.
– Szerintem szétment pár gömb a beadáskor, azért durvult el a helyzet, de majd kiderül. Muszáj működni, mert attól tartok, én nem tudnék szembenézni azzal, amit a kukába dobok.

18.

Új hullám

– Plülülü!

Az éles, magas hang kalapácsként törte át az órányi tehetetlen várakozás falát. Tamara oldalra kapta a fejét. A pulykakakas ott pöffeszkedett alig két méterre tőle, félkörben széttárt farkát parabolaantennaként forgatta.

– Azt hitted, ilyen könnyen megszabadulsz tőlem? – Puff. – Látom, sokat változott a felállás. Most már volt titkos ügynökökkel lógsz. – Oszkár felé libbentette pirosan virító ormányát. – Neked is szemrebbenés nélkül elvágja ám a torkodat, ha az áll érdekében. A lány behunyta a szemét, és felidézte a jelenetet, amikor felriadt Teleky Péter telefonhívására, és azt látta, hogy Oszkár éberem őrizi az álmát.

– Azt hiszed, hazudok – folytatta a madár, miközben fel-alá sétált a férfi előtt –, de lásd be, ez itt egy gyáva csaló, akinek nincs mersze szembenézni velem. – Puff. – Pedig egyszer majd muszáj lesz.

Tamara a nyomozó felé fordult, szeme az egyik barna tekintetből a másikba veszett, de nem bírt megszólalni.

– Itt van az a dög?

A lány bólintott.

– Megint kellemetlenkedik?

Újabb bólintás.

– Mennyire tud rám figyelni? – kérdezte Oszkár.

– Ő hangosabb – mondta Tamara lecsukott szemmel. Nehezen tudott kétfelé koncentrálni.

A pulyka lelapította a tollait, és félrebillentett fejjel nézte. Ebben a formájában már-már szerethető benyomást keltett.

– Nagyon tetszett az éneked a múltkor – hízelgett. – De azzal, hogy nem kerestél új munkát, túllőttél a célon. Egyensúlyról beszéltem neked, de úgy látszik, te csak a végleteket ismered. Az új haverod meg nemcsak csaló, áruló is. Mit gondolsz, kinek telefonált a kútnál?

Tamara a férfira nézett, aztán megint a madárra.

Nyilván az volt a terv, hogy idekerüljünk – gondolta.

– Ne röhögtesse! Egyértelmű, hogy el akart cserélni, csak őt is elkapták. Nincs többé terv, nincs kiút, itt fogsz megdöglenni. Ha gyorsabban szeded a lábad a benzinkútnál, elkerülhetted volna mindezt, és a legrosszabb, hogy a haláloddal azoknak az embereknek a sorsa is megpecsételődik, akiken életed során segíthetnél volna.

Vannak más radiológusok is a világon.

– Lehet, hogy ez a gondolat most megvígasztal, de a lelkipurdalás mindig ott lesz, hogy mennyi jót tehetnél. Látod, ebből a szakmából nem lehet csak úgy kitáncolni. Ha egyszer belekezdte, örökre a rabja maradsz.

Tamara tiltakozása jeléül hátat fordított a pulykakakas bronzfényű alakjának. Meglátta Tiszaszegi őrnagyot, aki nagyra nőtt durcás óvodásként festett, összegömbölyödve kuporgott a betonon, és néha paprikapiros arccal felkiáltott, hogy „Hagyjál békén!”, vagy „Menj innen!”. A lány úgy vélte, egy fokkal jobban bírja a saját ellenpontját, mint a rendőrnő.

– Tartson ki, nincs sok hátra! – biztatta Oszkár. – Abbahagyták a fűjást.

– Maga hogy van? – kérdezte Tamara. Nagy erőfeszítésébe tellett, hogy ne a madár demagóg szövegelésére figyeljen.

– Azt leszámítva, hogy egyre inkább szeretnék elszívni egy cigit, semmi sem történik – súgta a férfi vidáman. – Lehet, hogy mégsem ütöm agyon a Petit.

A lány érezte, hogy visszatér a lelkébe a remény, a vészmadár képébe nevetett, és halkán dúdolni kezdett. Ellenpontja ezúttal nem repült el, csak méltóságteljes léptekkel a cella átellenes sarkába vonult, ahol egy húsz centiméter átmérőjű lyuk tátongott a padlón – mint később Oszkártól megtudta, az volt a vécé. A pulyka megrázta a tollazatát, pittyent egyet, majd beleugrott.

19.

Kíváncsiság

Fekete ruhába öltözött, gázmaszkos emberek özönlöttek a cellába. Néhányan fegyvert fogtak rájuk, amíg a kócos, hatszög szemüveges fickó vért vett tőlük kis narancssárga csövekbe. Ezután egyesével elrángatták őket egy apró szobába, ahol – szintén pisztolyosó árnyékában – a szer hatása alatt átéltekről kellett beszélniük.

– Miért pont pulyka? – kérdezte a hatszög szemüveges alak a lány beszámolója után. Tamara vállat vont.

– Egyik gimnáziumi osztálytársam tartott madarakat. Volt egy öreg pulykakakasa. Amikor náluk jártam, folyton engem nézett, de olyan értelmes tekintettel, hogy hihetetlen. Nagyon bölcsnek tűnt, de azt gondoltam, bármit tud is, egy baromfiudvarból nehéz lesz megreformálni a világot. Ezen olyan jól röhögtem, hogy örökre megmaradt az emléke.

A válasz után felállították, és rögtön a helyére ültették Oszkárt. Miközben elvezették, hallotta a férfi harsány szavait:

– Nagy kék teheneket láttam. Olyan szépek voltak, mint a Hilda...

A lány hamarosan visszakerült a cellába. Tizsaszegi őrnagy letelepedett mellé. Az arcán friss zúzóadás társaságában barátságosnak szánt mosoly feszült. Idegesen tördelte a kezét.

– Szegénykém, rettenetes lehet ez magának!

Tamara komótosan a nő tengerkék szemére emelte a pillantását.

– Féltethnék jobban is – mondta nyugodtan, és visszafordult az ajtó felé.

– Miket kérdeztek ezek a gazemberek?

– A hallucinációk érdekelték őket.

– Semmi más?

A lány megrázta a fejét.

– Én is el akartam mondani, milyen borzalmas órákat töltöttem a volt férjem társaságában, erre csak Osziról kérdezgettek!

Abban a pillanatban, hogy az őrnagyasszony szóba hozta, két fekete ruhás fickó belökte a nyomozót a cellába. Amint becsapták mögötte az ajtót, oldalra dőlt, és fennakadó szemekkel a fal tövébe csúszott. Hilda jajveszékelve odaugrott hozzá, és ülő helyzetbe rángatta. Tamara alig bírta félretolni.

– Engedje el, így megöli!

A lány visszafektette a férfit a földre, és felemelte a lábait, mire rögtön magához tért. Veritéktől csillogó arcát Tamara felé fordította, és fáradt mosolyt öltött.

– Jaj, Osz, úgy ránk ijesztettél! Mi történt? – kérdezte az őrnagyasszony.

– Rájöttek, hogy nem hat rám a szerük – sóhajtott a férfi. – Amikor a zöld köpenyes hippivel beszélgettem, bejött egy másik tudósféle, a fülébe súgott valamit, aztán lefogott három benga maszkos, és megint vért vettek, de... rengeteget.

Oszkár felemelte a jobb karját. A könyökhajlatában félig felpenderedett ragtapasz lafogott, alatta akkora sebzés, mintha nem is tűt, hanem egy kisebb nyársat böktek volna a vénájába.

– Valószínűleg nem találták a hallucinogénjüket az első mintában, és nagyon kíváncsiak az ellenszerre, ami megköti – vélekedett Tamara.

– Miféle ellenszer? – kapta fel a fejét Hilda, de a másik kettő nem törődött vele, mert a plafon felől ismét mérges levegőt kezdtek fújni rájuk.

– Lépnünk kell, mielőtt... – Oszkár megpróbált felkelni, azonban elsápadva visszahanyatlott a betonra. – Fenébe, a végén még úgy járok, mint a macska!

– Milyen macska? – kérdezte Tizzaszegi őrnagy immár teljesen összezavarodva.

– Visszamentem a Szent Zoéba a dilis fekete macskáért, amit együtt láttunk.

– Miért?

– Mert szomorú voltam, és magányos – vigyorodott el a férfi.

Az őrnagyasszony játékosan orron akarta csapni, de Oszkár elkapta a kezét, és belekapaszkodva felült.

– Mi történt az arcoddal?

A nő végigsimított az ütésnyomon.

– Tudni akartak rólad ezt-azt.

– Remélem, nem kotyogtál el sokat.

– Csak annyit mondtam, hogy szeretsz horgászni.

– Büszke vagyok rád, Hilda – mondta a férfi, aztán az arcára fagyott a mosoly, a keze a mellkasára hullott. Megint elájult.

20.

Ha nincs ló, jó a szamár is

– Miért strapálsz magad? – Puff. – Úgysem éli túl. Valószínűleg olyan meszesek az erei, hogy bányát lehet majd nyitni a sírhelyén. Előbb-utóbb akkor is agylágyulást kapna, ha nem folytatják ki egy liter vérét, de valljuk be, most több esélye lenne, ha olyan orvos látná el, aki hozzá szokott nyúlni a betegekhez, nem pedig olyan, aki elbújik előlük a leletezőben, és csak a képeiket kukkolja – azt is rosszul.

Tamara próbálta kizárni a pulykát a gondolataiból. A madár úgy illegette magát a cella közepén, mintha maga volna a megtestesült végzet. Hildától hiába várt segítséget, a nő a sarokban hajladozott könnyekben fuldokolva, és "hímsovíniszta dög" meg hasonló szidalmakat intézett a levegőhöz. A lány kitapintotta Oszkár gyenge, szapora pulzusát, aztán minden erejét összeszedve közelebb húzta a falhoz, hogy függőleges helyzetben kitámaszthassa a lábait. Miután ez sikerült, a cellaajtóhoz futott, és csapkodni kezdte.

Íves Oszkár kiabálásra eszmélt fel. Tamara ordibált egy örrel. Nem értette, miről vitáznak. Hallotta ugyan a szavakat, de valahogy nem jutott el a tudatáig a jelentésük. Hilda hangja is bezavart: a sarokban kuporgott, és hülyeségeket beszélt – ezt az egyet biztosan tudta. Tamara nemsokára odajött hozzá, ásványvizes palackkal a kezében.

– Infúziót kértem, erre ezt adták – sopánkodott. – Meg tudja inni?

A férfi nagyokat pislogott. Arra gondolt, ha ez az egyszerű művelet kérdésként merül fel, akkor nagyon rosszul állhat a szénája. Elvette az üveget, és annak ellenére, hogy hányingere volt, mert

forgott vele a helyiség, egyszerre kiitta az egészet. Nagyon jól esett. Ezen elcsodálkozott, mert fél perccel előbb még nem is érzett szomjúságot.

– Ez az, nemsokára jobb lesz – mondta Tamara remegő hangon.

– Akkor ne nézzon így rám!

– Hogyan ne nézzek? – kérdezte a lány értetlenül.

– Ha aggódó képet vág, az rontja a szavai hihetőségét.

– Sajnos nem vagyok jó színész, és nehéz úgy tennem, mintha minden rendben volna, mikor nincs. Ezért is mentem radiológusnak.

Oszkár rámosolygott, aztán visszaadta az üres palackot. Észrevette, hogy már nem szédül annyira.

– Miért lettem jobban a víztől? Az nem szállít oxigént, ha jól tudom.

– Hirtelen vesztéskor a vérnek főleg az érpályát kitöltő térfogata hiányzik, nem annyira a funkciója.

– Akkor szerezzen még legalább két ilyet! – mutatott a férfi az üvegre.

A lány föl pattant, és kibalhézta az örnél az utánpótlást. Oszkár az első palack tartalmát szintén hamar eltüntette, a másodikból viszont megkínálta Tamarát – rájött, hogy ő sem ivott már egy teljes napja. Hildát nem merték megközelíteni, mert elvörösödött arccal a levegőt karmolászta, pedig már jó fél órája leállt a mérgező légáramlat.

A férfi megköszönte Tamara segítségét, és ekkor szöget ütött a fejébe valami.

– Még meg sem kérdeztem, hogy részt vett-e Pártos Zoltán, alias Erik gyógykezelésében.

– Nem, hozzám nem küldték vizsgálatra. Azt sem tudom, melyik osztályon feküdt.

Oszkárt nem lepte meg a válasz. Már csak egy lehetőséget kellett megvizsgálnia.

– Mondja csak, tudja, ki adta magának a nevét?

Tamara összehúzta a szemöldökét. Láthatóan irritálta az érdeklődés.

– A kórházban, ahol lepasszoltak, találtak egy cetlit a ruhámon, arra volt ráírva. Miért kérdi?

– Csak úgy – felelte Oszkár, és az órájára nézett. – Aludjunk. Holnap formában kell lennünk a szabadulás napján.

Tamara megeresztett egy szkeptikus félmosolyt, aztán elvonult az őrnagyasszonytól legtávolabb eső sarokba. A férfi a csendesen hüppögő Hildára sandított, aztán betakarózott a kabátjával, de éberén bámulta a plafont. Nem mert elaludni. Félt, hogy nem ébredne fel többé.

21.

Válaszok

Csosszanás, két fém koppan, újabb csosszanás. Íves Oszkár az ajtóra nézett. A rácsokkal szabdalt nyílásban Erik jelent meg mankókra támaszkodva. Lassan hasra fordult, és odakúszott hozzá. Forgott vele a helyiség, de valahogy tartotta az irányt.

– Maga hol volt eddig? – sűgta.

A másik férfi megvonta az egyik vállát.

– Lábadoztam.

– Attól tartottam, már nincs életben.

– Amikor Dénes, a projektvezetőnk, megtudta, hogy az egyik alanyt kimenekítettem, először valóban meg akart ölni. Az ő parancsára robbantottak előbb, mikor még a csatlakozásokat ellenőriztem. Látva, hogy megmaradtam, úgy döntött, ad még egy esélyt. – Erik közelebb hajolt, és láthatóvá vált hálószerű, romló húshoz hasonló színű, átültetett bőrrel borított arca. – Maga nagyon rosszul néz ki.

– Érdekes, hogy ezt épp ön mondja – kuncogott Oszkár, aztán lehunyta a szemét, mert kezdett tótágast állni a kép. – Valaki megállíthatná ezt a körhintát. Ki akarok szállni!

– Hoztam még vizet.

A nyomozó erőtlenül kinyúlt az üvegért.

– Köszönöm. – Néhány másodpercig farkasszemet néztek. – Elmondhatná, mi folyik itt.

– A kísérletekre gondol?

– Arra. Mi a céljuk velük? Az összes kórházat a levegőbe repítik és magánklinikára cserélik?

– Dehogy, itt sokkal nagyobb a tét. Olyan pszichotróp anyagokat fejlesztünk, amelyeket kis dózisban széles rétegekhez eljuttatva társadalomszinten tudjuk befolyásolni az emberek gondolkodását.

– Diszkrét manipuláció. Ezt nevezem!

– Azért használtunk egészségügyi dolgozókat a tesztelésnél, mert ők hagyják a legtovább fajulni a kórjeleket, mielőtt segítséget kérnének. Tudja, milyen szégyen, ha akasztják a hóhért. Rádásul elég elfoglaltak ahhoz, hogy ne vegyék észre, ha megfigyelés alatt állnak.

– Ideális alanyok. Csak azt nem értettem eddig, miért mentette meg Tamarát. Nyomás okának kellett lennie, ha a saját életét kockáztatva szembefordult a Lifetronics apparátusával. Először azt gondoltam, valamiért hálával tartozik neki, de persze maga nem betegként tartózkodott a kórházban, csak beszivárgott mindenféle mondvacsinált panaszokkal, hogy közlelről figyelhesse az alanyokat.

– Ez így igaz. Mit gondolt másodszor?

– Azt, hogy a valódi neve RácZ Zoltán.

A másik férfi hosszan lehunyta a szemét, majd felsóhajtott.

– Maga tehetségesebb, mint képzeltem. Hogyan jött rá?

– A szülői büszkesége árulta el – mosolygott Oszkár.

– Nem értem.

– Nézze, lehet, hogy én tehetséges vagyok, de mint láttuk, maga sem hülye. Igaz, hogy abban a szerencsés helyzetben van, hogy nem látszik meg a kora, de a beszélgetéseink alapján arra jutottam, nem lehet sokkal fiatalabb nálam. Ebből az következik, hogy valószínűleg ön sem élt szentéletet az előző rendszer idején, és ez megnehezíthette a családtagjaival való kapcsolattartást.

– Tartótiszt voltam. Belső elhárítás.

– Fedőneve?

– Bagoly.

– Ha nem bánja, továbbra is Eriknek hívom.

Az égett arcú férfi torz mosolyt öltött.

– '85-ben utasítottak, hogy vegyem feleségül egy kolléganőmet. Marikának hívták, a civil foglalkozása sanzonénekesnő, gyönyörű, hosszú combú szőkeség, úgyhogy nem sokat akadémakodtam.

– Én miért nem kaptam soha ilyen parancsot? – sopánkodott Oszkár. – Folytassa!

– Siófokra delegáltak minket, a Balatonnál üdülő NDK-sokat kellett megfigyelniük. Sajnos becsúszott egy hiba, konkrétan a Marika terhes lett, és gyermekvállalásra nem kaptunk engedélyt. Behívták abortuszra, de nem ment el. A hátralévő hónapokban egy vadászházban bújtattam. Aztán eljött a szülés ideje. Hát olyan sokáig tartott, hogy azt hittem, becsavarodok, de végül kibújt a gyerek, megkönnyebbülés, meg minden, erre egy órával később a Marikám fogta magát, és meghalt. Embóliát kaphatott, vagy mit tudom én.

– A hétszázát! Szép kis helyzet.

– Gondolhatja – hagyta rá Erik. – Ott egy hulla, egy bömbölő csecsemő, nyomomban a fél belügy. Érdekes lelkiállapotba kerültem azon az éjszakán. Elvittem a lányt a legközelebbi

kórházba, és otthagytam, aztán elástam az anyját az erdőben, és amint lehetett, megpattantam Németországba. Tudom, köcsögség, de mi mást tehettem volna?

– A valódi nevét adta neki. Pedig nem számított volna, mit ír a papírra.

– Úgy éreztem, ebben egyszerűen nem hazudhatok. Amikor megláttam a nevét az alanyok között, nem tudtam, hogy ő az. Felmerült a gondolat, de valószínűtlennek tartottam. Aztán egy este zenét hallottam a kórterem végében lévő szellőzőnyílásból. Felmentem a tetőre, mert csak onnan jöhetett, és akkor már biztos voltam benne, hogy nem véletlen a névegyezés. A hangja egy az egyben az anyjáé. Az arcvonásai viszont vegyesek. Csak a hajszínét örökölte tőlem. – Erik szórakozottan végigsimított a fején. – Ja, nincs hajam. Mindegy, barna volt.

Oszkár akaratlanul is elvigyorodott a komikus jeleneten.

– Bocsánat.

– Semmi baj, tényleg vicces. Próbálok én is a dolgok humoros oldalát nézni, különben elég bánatos lennék.

– Nehéz megtalálni a jót a maga történetében. Végül is életben maradt, többé nem kell fésülnödni, borotválkozni, és biztosan nem fog bal lábbal felkelni.

Erik fancsali mosolyra húzta a száját.

– Rádásul van egy lánya. – A nyomozó megcsóválta a fejét. – Pont olyan elvarázsolt, mint maga. Hallucinál egy félelmetes, beszélő pulykát, amitől mindenki világgá szaladna, erre mit csinál? Összebarátkozik vele.

– Nehogy elmondja neki! Nem szeretném, hogy megtudja, hogy az apja egy spicli.

Oszkár a békésen alvó Tamarára sandított.

– Szerintem ez a tény nem zavarná különösebben, de ahogy akarja.

– Most maga jön.

– Mivel?

– Az ellenszer történetével.

A nyomozó oldalra billentette a fejét. Erik arca elkomorodott, a levegő megfagyott kettejük között.

– Az a hippiforma Dénes küldte ide baráti alapon puhatolózni?

– Igen, és nem fog örülni, ha üres kézzel megyek vissza.

– Nem én kutyultam, úgyhogy nem ismerem az összetételét – közölte Oszkár csendesen.

Erik felsóhajtott.

– Rossz válasz. Ezért holnap reggel meg fogják ölni.

22.

Lelkifurdalás

Tamara ijedten kapta fel a fejét. Elemi erővel tört rá a büntudat: nem szabadott volna elaludnia, egész éjjel Oszkárt kellett volna lesnie a szeme sarkából, ahogy eltervezte. *Plülülü.* – Jeges félelem kúszott végig a hátán. A pulyka ezúttal nem ment el! Aggódva kereste a férfit a szemével. Az ajtó nyílásán beömlő, rácsoktól szabdalt neonfényben mozdulatlan test rajzolódott ki. Felette szárnyak rebbentek, a madár abbahagyta a falatozást, és a lány felé emelte véres csőrét. *Pitty! Nem vigyáztál rá.*

Tamara felébredt. Oszkár az ajtónál állt, könyökével két rács között támaszkodott. Úgy tűnt, egy másodperce még a folyosót kémlelte.

– Rosszat álmodott?

– Pulykásat – nyögte a lány. Észrevette, hogy eggyel több üveg áll a fal mellett. – Látom, szerzett még vizet.

– Erik hozta az éjjel. Igyon belőle! Én már elég jól összeszedtem magam.

- Úgy érte, Zoltán? Szabadon járkal itt? Akkor ő most melyik oldalon áll?
- Valószínűleg a miénken, de nem fogadnék rá.
- Azon gondolkodtam, vajon miért intézte úgy, hogy ne robbanjak fel?

Oszkár széttárta a karját.

– Nézze, amennyit hazudik, kétlem, hogy fel tudjuk tární a valódi motivációit. Ha egyáltalán vannak olyanok. Lehet, hogy opportunistá hangulatember módjára, rendszertelenül dönt dolgokról. Azt ajánlom, ne foglalkozzon vele!

Tamara úgy érezte, sántít ez a magyarázat, de ezt nem tehette szóvá, mert Tiszaszegi őrnagy felocsúdott a beszélgetésükre. Szörnyen festett feldagadt arcával és kisírt szemével. Oszkár odavitte neki a vizet, mire a nő nekiesett, és átölelte.

- Hilda! Mi a franc...?
- El sem tudod képzelni, mennyire aggódtam miattad!
- Ahhoz képest meglehetősen önfeledten veszekedtél az exeddel.
- De hát olyanokat mondott...

A férfi megfogta Hilda vállait.

- Ugye tudod, hogy valójában nem volt itt, csak hallucináltad?
- Persze, de olyan mocskos a szája, hogy nem hagyhattam szó nélkül!

Oszkár a homlokára csapott.

– Neked bezzeg könnyű, mert nem hallucinálsz, meg azt sem tudod, milyen egy házasság!

– Szerencsére mindig kisiklottak a nőügyeim, mert általában éjjel jött a telefon, hogy el kell tennem valakit láb alól, és nem értették a hölgyek, hova megyek olyan sietősen. Persze nem mondhattam igazat, de bármit rögtönöztem is, felállították a saját, tipikusan női teóriájukat az eltítkolt feleségről.

Csizmák csattantak a folyosón – eljött a reggeli őrsváltás ideje.

– Ugye kijutunk innen? – suttogta az őrnagyasszony. – Már nem bírom!
– Rajta vagyok az ügyön – jelentette ki a férfi, aztán a két nő meglepetésére elővarázsolt egy ezüstfehér gombból és két vezetékből álló eszközt a szakállából. – Itt a garancia a szabadulásra.

– Mi ez? – kérdezte Tamara.

– Jeladó. Szeretem, ha a barátaim tudják, hol vagyok. – Oszkár elmosolyodott. –

Nemsokára eljön értünk egy igazi herceg.

– Fehér lovon? – pislogott az őrnagyasszony.

– Remélem, van annyi esze a Matyínak, hogy nem lóval jön. Lesz egy kis csetepaté, de ha azt teszitek, amit mondok, nagy eséllyel túlélitek. – A férfi csípőre tett kézzel Tamara felé fordult. – Nem ám elfut megint, mikor szabadnak látszik a pálya, mert ezek itt tarkón lövik, mint a kutyát. Világos? – A lány bólintott. Oszkár visszahajolt Hildához, és a hajába aggatta a jeladó berendezést. – Lapuljatok meg itt, amíg a hercegetek ide nem ér!

– Miért teszed rám?

– Félek, hogy tőlem kiesik.

– Már miért esne ki?

Az őrnagyasszony kérdése nyomán három szekrényméretű őr rontott a cellába, és az egyik úgy állon verte a férfit, hogy a falig repült.

23.

Ostrom

Az extra méretű fogdmegek nyomában Dénes sétált be nyugodtan az ajtón. Zöld köpenye fehér nadrágját súrolta, hatszög szemüvege fenyegetően villogott. Oszkár megpróbált